

Sygn. akt IV KK 481/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 września 2018 r.,
sprawy **J. S.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt V.2 Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego J. S. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu
art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja strony może być wniesiona
od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie.
Nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony przez obrońcę skazanego jedynie
pozornie czyni zadość temu warunkowi. Już samo proste zestawienie zarzutów
zawartych w wywiedzionej wcześniej apelacji, z zarzutami podniesionymi
w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, nie pozostawia wątpliwości, że
przedmiotowa kasacja skierowana jest *de facto* przeciwko rozstrzygnięciu
sądu pierwszej instancji. Jak łatwo stwierdzić, analizując uzasadnienie orzeczenia
sądu odwoławczego, okoliczności podniesione w w/w zarzutach i rozwinięte
w kasacji były przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w G..

Sąd ten odniósł się do zarzutów ujętych w zwykłym środku odwoławczym, w istocie tożsamy z zarzutami podniesionymi w kasacji, i zasadnie nie stwierdził obrazy wymienionych przepisów. W kasacji obrońcy skazanego J. S. brak jest rzeczywistych zarzutów godzących w zaskarżony kasacją wyrok Sądu Okręgowego w G., co powoduje, iż kasację tę ocenić trzeba jako próbę ponownej weryfikacji orzeczenia Sądu Rejonowego w W.. Stylizacja zarzutów wskazująca na rzekome zaniechania Sądu Okręgowego w G. nie zmienia faktu, iż zarzuty te godzą wyłącznie w wyrok sądu *aquo*. Tymczasem zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia Sądu *meriti* podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Rolą Sądu Najwyższego, jako sądu kasacyjnego, nie jest bowiem ponowne – „dublujące” kontrolę apelacyjną - rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Stwierdzenie ich zasadności ma znaczenie wyłącznie jako racja ewentualnego stwierdzenia zasadności i uwzględnienia zarzutu odniesionego do zaskarżonego kasacją orzeczenia sądu drugiej instancji (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r, III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1 - 2, poz. 12). Potwierdzeniem powyższej konkluzji, co do oceny poddanego analizie Sądu Najwyższego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jest właśnie okoliczność, że skarżący fakt niepodzielenia zasadności zarzutów apelacji utożsamia z brakiem ustosunkowania się do tych zarzutów zgodnie z wymogami wskazanymi w treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Tymczasem podkreślić należy, że nawet pobieżna lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w G. wskazuje, że ten Sąd rozpoznał prawidłowo wszystkie zarzuty podniesione w zwykłym środku odwoławczym oraz, w zgodzie z treścią art. 457 § 3 k.p.k. podał czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji obrońcy uznał za niezasadne.

Nie można również podzielić zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art. 115 § 16 pkt 2 k.k. Trzeba podkreślić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie już wyrażano pogląd, iż obraza przepisu prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego, a także

w sytuacji niezastosowania określonego przepisu, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe. Natomiast nie zachodzi taka obrazy, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 lipca 1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974, z. 12, poz. 233, z dnia 9 października 1980 r., Rw 342/80, OSNPG 1981, z. 8 - 9, poz. 103, z dnia 12 października 1983 r., V KKN 213/83, OSNPG 1984, z. 4, poz. 43, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002 r., V KKN 214/01, LEX nr 53005). Sąd Najwyższy nie podziela poglądu, że przy zarzucie obrazy prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić. Tak bowiem ujmowany zarzut obrazy prawa materialnego jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (por. też Zb. Doda, A. Gaberle, Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz, tom II. Kontrola odwoławcza w procesie karnym, Warszawa 1997, s. 109). Uwagę tę poczyniono tylko i wyłącznie z tego powodu, że podniesiony w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 115 § 16 pkt 2 k.k., *de facto* sprowadza się do negowania stanu nietrzeźwości oskarżonego w chwili zarzucanego mu czynu, a co za tym idzie kwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.